

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **V. V.**, zast. L. V., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 22 A 26/2022-132, o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření ze dne 13. 9. 2023,

t a k t o :

Návrh žalobce na vydání předběžného opatření ze dne 13. 9. 2023 **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 13. 9. 2023 brojí proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2022, č. j. MPSV-2022/67834-921. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Brně ze dne 12. 10. 2021, č. j. 10051/2021/KUR, kterým bylo rozhodnuto tak, že se stěžovateli příspěvek na péči podle § 7 an. zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, nepřiznává.

[2] Současně s kasační stížností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vydal předběžné opatření, kterým by stanovil, že „*ÚP a MPSV musí posílat synovi [stěžovateli] příspěvky na péči, a matce [zástupkyni stěžovatele] ČSSZ invalidní důchod [...]*“.

[3] Vyjádření žalovaného k návrhu na vydání předběžného opatření Nejvyšší správní soud nepožadoval.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu ve smyslu § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nejsou naplněny.

[5] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí: „*Byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro brozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.*“

[6] Mezi základní podmínky pro vydání předběžného opatření, které je nutno kumulativně splnit, tedy patří (i) podání návrhu na zahájení řízení ve věci samé, (ii) návrh na vydání předběžného opatření a (iii) potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu. První dvě podmínky [ad (i) a (ii)] stěžovatel jednoznačně splnil a Nejvyšší správní soud se tak dále zabýval pouze podmínkou třetí, tj. otázkou tvrzené hrozící vážné újmy, pro kterou by měl zatímně upravit poměry tak, jak je uvedeno výše [ad (iii)].

[7] Výkladem pojmu „vážná újma“ se Nejvyšší správní soud obecně zabýval v usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, č. 910/2006 Sb., podle něhož je tento pojem představuje natolik zásadní narušení právní sféry, „že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmu tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených [...]“. K tomu, aby bylo možno návrhu na vydání předběžného opatření vyhovět, je především třeba trvat na tom, že povinností účastníka navrhuujícího předběžné opatření je dostatečně konkrétně tvrdit hrozící vážnou újmu a takovou újmu i odpovídajícím způsobem osvědčit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021-74, či ze dne 4. 11. 2020, č. j. 1 As 375/2020-74). Jak dále vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, při posuzování návrhu na vydání předběžného opatření je nutno vždy zvažovat, zda je jeho vydání nezbytné pro dosažení účelu soudního řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 As 6/2017-75, č. 3597/2017 Sb. NSS). Předběžným opatřením v zásadě není možno uložit povinnost, kterou lze uložit až meritorním rozhodnutím.

[8] V posuzované věci je zcela zásadní, že stěžovatelem navrhované předběžné opatření není pro dosažení účelu soudního řízení nezbytné. Není totiž zřejmé, jak by absence předběžného opatření mohla vést ke zmaření účelu soudního řízení. Stěžovatel se fakticky domáhá toho, aby soud rozhodl o stěžovatelově nároku na příspěvek na péči a o nároku jeho zástupkyně (matky) na invalidní důchod; v zásadě tedy požaduje, aby Nejvyšší správní soud vydáním předběžného opatření nahrazoval rozhodnutí správních orgánů, které jsou v těchto otázkách k rozhodnutí příslušné. Otázka, zda má stěžovatel nárok na příspěvek na péči, resp. zda je zákonné rozhodnutí správních orgánů o tom, že se stěžovateli příspěvek na péči nepřiznává, bude posuzována při meritorním posouzení stěžovatelovy kasační stížnosti a toto meritorní rozhodnutí nemůže být nahrazováno vydáním předběžného opatření. Otázka nároku stěžovatelovy matky na invalidní důchod s posuzovanou věcí ani nesouvisí. Obává-li se stěžovatel toho, že v průběhu řízení o kasační stížnosti zůstane bez dostatečných prostředků pro zajištění svých potřeb, musí svoji situaci řešit jinak než požadováním vyplácení příspěvku, o kterém bylo pravomocně rozhodnuto tak, že se mu nepřiznává, ačkoliv zákonnost tohoto rozhodnutí zpochybňuje v soudním řízení – odkázat jej lze například na dávku mimořádné okamžité pomoci podle § 36 an. zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů.

[9] Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že jsou mu známy stěžovatelovy osobní, majetkové a výdělkové poměry, neboť mu je stěžovatel popsal a svá tvrzení osvědčil v souvislosti se svým návrhem na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Kasačnímu soudu je tedy známo, že stěžovatel a osoby, které s ním žijí ve společné domácnosti, hospodaří s měsíčními přebytky řádově v nižších tisících korun, a to i bez příspěvku na péči stěžovatele. Nic tedy nenasevňuje tomu, že by

pokračování

stěžovateli hrozila vážná újma spočívající v tom, že by byl nucen spokojit se s prostředky, které nejsou dostatečné k uspokojení jeho potřeb.

[10] Jak vyplývá z výše uvedeného, Nejvyšší správní soud nemohl stěžovatelo v návrhu vyhovět a nezbylo mu než jeho návrh na vydání předběžného opatření zamítnout. Závěrem považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že toto usnesení nijak nepředjímá jeho rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu